

ZARZĄDZENIE

Dnia 12 maja 2023 r.

SSN Antoni Bojańczyk

w przedmiocie wniosku skazanego **J. B.** o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 22 listopada 2019 r., sygn. akt II AKo 62/19, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 24 października 2019 r., sygn. akt II AKo 62/19 o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w Giżycku V Zamiejscowy Wydział Karny w Węgorzewie, sygn. akt V K 17/17, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie, sygn. akt VII Ka 942/18, zarządził:

odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego osobiście przez skazanego J. B.

UZASADNIENIE

W dniu 8 lutego 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo skazanego J. B. zatytułowane „skarga” w przedmiocie „odmowy wznowienia i umorzenia postępowania przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku, od wyroku Sądu Rejonowego w Giżycku V Zamiejscowy Wydział Karny w Węgorzewie z dnia 6 lipca 2018 r., sygn. akt V K 17/17, następnie zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie VII Wydział Karny Odwoławczy z dnia 17 października 2018 r., sygn. akt VII Ka 942/18, którym wymierzono karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, pomimo istotnego zaistnienia przesłanek z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. i wcześniejszych skazań za tożsame czyny, popełnione w tym samym okresie czasu, tym samym naruszenie powagi rzeczy osądzonej”. Jako podstawę prawną skazany wskazał przepisy art. 540 § 1 pkt 2a w zw. z art. 542 § 1 w zw. z art. 439 § 1 pkt 8 w zw. z

art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., wnosząc o „podjęcie postępowania i uchylenie bezprawnie wydanego wyroku z uwagi na powagę rzeczy osądzonej” (k. 2-3 akt).

Pismo to zostało zarejestrowane w repertorium „KO” pod sygn. IV KO 18/23 jako sygnalizacja wznowienia z urzędu postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku (k. 2 akt).

Zarządzeniem Przewodniczącego IV Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2023 r. zwrócono się do Sądu Apelacyjnego w Białymstoku celem ustalenia sygnatury akt sprawy wznowieniowej i zażądania tych akt, bowiem informacja ta nie wynikała z treści pisma (k. 4 akt). Kierownik Sekretariatu IV Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego w dniu 22 lutego 2023 r. ustalił sygnaturę akt sprawy wznowieniowej – II AKo 62/19 (notatka urzędowa k. 7 akt); jednocześnie zażądał tych akt (k. 8 akt). Żądane akta wpłynęły do Sądu Najwyższego w dniu 28 lutego 2023 r. (k. 10 akt).

Analiza treści pisma skazanego J. B. oraz akt sprawy o sygn. II AKo 62/19 prowadzi do wniosku, że skazany w istocie złożył do Sądu Najwyższego osobisty wniosek o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 22 listopada 2019 r., sygn. akt II AKo 62/19, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 24 października 2019 r., sygn. akt II AKo 62/19 o odmowie przyjęcia wniosku skazanego J. B. o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w Giżycku V Zamiejscowy Wydział Karny w Węgorzewie, sygn. akt V K 17/17, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie, sygn. akt VII Ka 942/18 wobec jego oczywistej bezzasadności (art. 545 § 3 k.p.k.).

Wniosek skazanego o wznowienie postępowania, stanowiący – z uwagi na wskazanie uchybienia wymienionego w art. 439 § 1 k.p.k. – sygnalizację wznowienia z urzędu postępowania, jest jednak niedopuszczalny z mocy ustawy. Nie jest bowiem możliwe wznowienie, zarówno na wniosek strony, jak i z urzędu, samego postępowania o wznowienie, zakończonego uprzednio prawomocnym postanowieniem sądu o oddaleniu wniosku o wznowienie, stwierdzającym brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu, jak również odmawiającym przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

Dlatego też należało w oparciu o treść przepisów art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. – odpowiednio stosowanych na etapie postępowania o wznowienie postępowania (art. 545 § 1 k.p.k.) – odmówić jego przyjęcia.

Jedynie na marginesie – odnosząc się do okoliczności wskazanych w uzasadnieniu osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania dotyczących zaistnienia w sprawie Sądu Rejonowego w Giżycku V Zamiejscowy Wydział Karny w Węgorzewie, sygn. akt V K 17/17, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie, sygn. akt VII Ka 942/18, przesłanki z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w kontekście treści wyroku Sądu Rejonowego w Ełku z dnia 30 października 2014 r., sygn. akt II K 233/14 – należy zwrócić uwagę na okoliczność podniesioną w postanowieniu Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 22 listopada 2019 r., sygn. akt II AKo 62/19, w którym – odczytując intencję wnioskodawcy jako zaistnienie przesłanki powagi rzeczy osądzonej – Sąd podał, że cyt.: „Sąd *meriti* prawidłowo wskazał, że Sąd Rejonowy w Giżycku V Zamiejscowy Wydział Karny w Węgorzewie rozpoznając sprawę o sygn. akt V K 17/17 miał na względzie treść wyroku Sądu Rejonowego w Ełku z 30 października 2014 r. w sprawie o sygn. akt II K 233/14 i badał przesłanki, o których mowa w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. (k. 1867 akt sprawy V K 17/17). Kwestia ta była również przedmiotem rozważań sądu odwoławczego, który również nie znalazł podstaw do umorzenia postępowania (k. 1941 - 1950 akt sprawy V K 17/17). Z pisemnych motywów wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z 17 października 2018 r. sygn. akt VII Ka 942/18 wynika wprost, że przypisane J. B. zachowania zabronione zarzucane w pkt VI, X i XIII aktu oskarżenia, nie zostały zakwalifikowane jako czyn ciągły. Przy czym przyjęto, że czyny z pkt X i XIII aktu oskarżenia stanowią ciąg przestępstw. Sąd Okręgowy w Olsztynie słusznie uznał, że zróżnicowana konfiguracja okoliczności towarzyszących popełnieniu przez skazanego poszczególnych zachowań przestępczych (inne miejsce, przedmiot umowy, sposób działania) nie pozwala na przyjęcie, że każdorazowo J. B. działał w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, a tym samym aby z uwagi na treść prawomocnego orzeczenia Sądu Rejonowego w Ełku z 30 października 2014 r. sygn. akt II K 233/14 w niniejszej sprawie zachodziła powaga rzeczy osądzonej (art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.). Ocenę taką Sąd Apelacyjny w składzie orzekającym w pełni aprobuje”. Skazany J. B. ponownie odwołuje się do

ww. okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania w sprawie II AKo 62/19, co — niezależnie od wyrażonego powyżej zapatrywania odnoszącego się do kwestii dopuszczalności wniosku — upoważnia do wyrażenia oceny, że nawet gdyby wniosek ten uznać za dopuszczalny (do czego, jak już powiedziano, nie ma podstaw), to i tak należałoby go postrzegać w kategoriach wniosku oczywiście bezzasadnego.

Kierując się powyższym zarządzono, jak na wstępie.

AG